

Nvmgu_eim_2017_26%282%29_20

6. ISO 31000:2018 Краткий обзор и ключевые изменения. URL: <https://www2.deloitte.com/content/dam/Deloitte/ru/Documents/risk/russian/iso-31000-presentation.pdf>

Тарас ШЕВЧИК

здобувач освітньо-професійної програми

«Публічне управління та адміністрування» ТНЕУ

Науковий керівник – д.н.держ.упр., доц., проф. кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ТНЕУ Віталій ТОЛУБ'ЯК

ДОТРИМАННЯ ОСНОВНИХ ПРИНЦИПІВ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ РЕГІОНУ

Земельні ресурси є основним засобом виробництва в сільському господарстві та відіграють вагомую роль в економіці країни. Особливістю земельних ресурсів є те, що вони мають територіальну обмеженість, незамінність, стабільність просторового розміщення, а тому потребують вироблення місцевою владою стратегії для ефективного управління з дотриманням встановлених принципів.

Перш за все, слід зазначити, що земельні ресурси – це сільськогосподарські землі та інші земельні ділянки, які використовуються або можуть бути використаними при сучасному рівні розвитку продуктивних сил суспільства в різних сферах діяльності людини [2, с. 10].

В Основному Законі вказано, що земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави [1, ст. 14], проте для того, щоб ефективно використовувати весь потенціал земельних ресурсів регіону необхідне їх стратегічне управління.

У найбільш загальних рисах поняття «управління» використовується для характеристики будь-яких систем – біологічних, соціальних і технологічних. Досліджуючи проблеми управління земельними ресурсами, виходимо з того, що управління в широкому розумінні слова означає цілеспрямований вплив керуючої системи на керовану з метою збереження її стійкості або переведення з одного стану в інший відповідно до поставленої мети. Іншими словами, процес управління – це впорядкування соціальної системи, через яку буде впорядкована система «земельні ресурси».

Досліджуючи проблеми управління земельними ресурсами на різних рівнях Глушенкова І. С., Анопрієнко Т. В., Кошкалда І. В., Трегуб О. М. зазначають, що управління земельними ресурсами – це систематичний, свідомий, цілеспрямований вплив держави і суспільства на раціональне

використання землі через ринкові земельні відносини [4, с. 12-13].

Зважаючи на усю складність стратегічного управління земельними ресурсами, доцільно виділити комплекс принципів формування землекористування, які мають бути покладені в основу формування системи управління земельними ресурсами в умовах трансформації земельних відносин та створення ринкової системи землекористування.

Принципи управління – це об'єктивні правила управлінської поведінки, що впливають з потреб суб'єкта управління і надходять до нього у вигляді наукового знання, за допомогою якого досягають поставлена мета [5, с. 12].

До загальних принципів управління земельними ресурсами належать:

1) єдність управління земельними ресурсами і управління територіями, як найважливіший чинник ефективного розвитку держави і суспільства;

2) незамінність і обмеженість землі, як компонента природи, засобу виробництва, територіального базису й об'єкта нерухомості, зростання потреби суспільства і промисловості в сировині. Необхідність відводу земель для розміщення об'єктів промислової і соціальної інфраструктури вимагають раціонального розподілу і перерозподілу земельних ресурсів між галузями економіки країни; створення організаційно-територіальних умов, які сприяють ефективному використанню й охороні землі; формування відповідного економічного механізму. Ефект від публічного управління земельними ресурсами буде кращий у випадку, якщо кожна галузь і сфера економіки країни буде мати у своєму розпорядженні найбільш придатні для неї землі.

3) Організаційна узгодженість використання земель і управління територіями. Сутність цього принципу полягає в тому, що керуюча система повинна забезпечувати підвищення ефективності землеволодіння і землекористування, дотримання землекористувачами прав і обов'язків щодо використання земельних ресурсів, формування правильної організації і управління територією для нормального функціонування всіх підприємств та господарств території в цілому. На основі цього принципу структура управління земельними ресурсами і чисельність апарату управління на всіх рівнях повинна формуватися з урахуванням обсягу робіт і змісту управлінських рішень [3, с. 51].

Отже, дотримання зазначених принципів при управлінні земельними ресурсами регіону сприятиме створенню і забезпеченню функціонування системи земельних відносин і землекористування, що дасть змогу найбільшою мірою задовольняти потреби суспільства, які пов'язані з використанням землі.

Використані джерела

1. Конституція України від 28 червня 1996 року / Відомості Верховної Ради України/ URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>

2. Паньків З. П. Земельні ресурси: навчальний посібник. Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2008. 272 с.
3. Третяк А. М., Дорош О. С. Управління земельними ресурсами. Вінниця: Нова Книга, 2006. 360 с.
4. Глушенкова І. С., Анопрієнко Т. В., Кошкалда І. В., Трегуб О. М. Управління земельними ресурсами: конспект лекцій. Харків : ХНУМГ ім. О. М. Бекетова, 2018. 85 с.
5. Шарий Г. І., Тимошевський В. В., Міщенко Р. А., Юрко І. А. Управління земельними ресурсами: навчальний посібник. Полтава: ПолтНТУ, 2019. 172.

Руслана ШИМАНСЬКА

здобувачка освітньо-професійної програми

«Публічне управління та адміністрування» ТНЕУ

Науковий керівник – д.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ТНЕУ Алла ВАСІНА

МЕХАНІЗМ КАДРОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОРГАНУ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

Кадрове забезпечення відіграє провідну роль у забезпеченні органів державної влади висококваліфікованими кадрами. Держава з могутнім кадровим потенціалом здатна протистояти глобальним викликам. Сучасні процеси вимагають вироблення нової кадрової політики, нових ідей, принципів і технологій вирішення кадрових питань, які б відображали сучасний рівень управлінської науки, практики та вимог суспільства і на державному рівні, і на рівні організацій, установ. Кадрове забезпечення є однією із сфер кадрової політики, що обумовлює її побудову та розвиток. Від рівня кадрового потенціалу залежить успіх державної політики в цілому, тому питання кадрового забезпечення на сьогодні досить актуальне [1, с. 1].

Кадрове забезпечення – здійснювана в процесі управління діяльність, змістом якої є забезпечення органів, установ, їх підрозділів необхідним контингентом осіб, які відповідають певним вимогам, інформацією про них, а також впровадження науково-обґрунтованих методів добору, розстановки, професійного навчання, підготовки та перепідготовки кадрів, стимулювання їхньої роботи, правового регулювання трудової діяльності та надання правового захисту працевлаштованим.

До завдань кадрового забезпечення належить: планування кадрових потреб; підвищення авторитетності державної служби; підготовка кадрів; прийняття на державну службу; розстановка кадрів; оцінювання результатів діяльності службовців; підвищення рівня професійної компетенції державних службовців; перепідготовка службовців; припинення державної служби;